Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune". Rom. 10, 15.

Anul VI. Bucureşti. No. 11

„Creşteţi în harul şi în cunoştinţa Domnului".

„Iar pruncul creştea şi se întărià în duh". Luc. 1, 80.

Se spune, că un oarecare episcop depe vremuri, a mers în vizită la papa pe neaşteptate, pe care — din întâmplare — l-a găsit numărând mulţime de galbeni. Papa a zis către episcop: „Vezi tu, biserica acum nu mai este în vremea aceea, când ziceà: *„N'am nici aur, nici argint"*. „Da, este adevărat sfinte părinte — a răspuns episcopul, — dar acum în zadar vei zice slăbănogului: *„Scoală-te şi umblă!"*

Cuvintele schimbate între cei doi prelaţi, amintiau despre cazul petrecut în timpurile vechi cu un om olog din naştere, care şedeà la poarta „Frumoasă" a templului din Ierusalim, ca să ceară milă dela cei ce intrau în templu. Apostolii Petru şi Ioan se duceau împreună la templu la ceasul rugăciunii. Omul acesta le-a cerut milostenie. Petru ca şi Ioan, s'a uitat ţintă la el, şi a zis: „Uită-te la noi!" Şi el se uità la ei cu luare aminte, şi aşteptà să capete ceva dela ei. Atunci Petru i-a zis: „Argint şi aur, n'am; dar ce am iţi dau: In numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te şi umblă!" La apucat de mâna dreaptă, şi l-a ridicat în sus. Îndată i s'au întărit tălpile şi glesnele; dintr'o săritură a fost în picioare, şi a început să umble. A intrat cu ei în templu, umblând, sărind, şi lăudând pe Dumnezeu". Fapt. 3, 1—8.

Minunea aceasta a fost săvârşită de apostolul Petru, în virtutea unei puteri supreme: „Prin credinţa în numele lui Isus..." şi tot „Credinţa în El a dat omului o tămăduire deplină". Fapt. 3, 6. 16. Biserica primară apostolică „n'aveà aur nici argint"; eră lipsită de aceste comori pământeşti; dar, având în sine pe Hristos, posedà ceva de o valoare mult mai preţuită decât aurul şi argintul. Conducătorii ei nu lăcomiau după avere. Ei nu posedau titluri academice; erau „oameni fără carte şi din lumea de jos". Fapt. 4, 13, dar „erau împreună cu Isus, care adeverià Cuvântul privitor la harul Său, şi îngăduià să se facă semne şi minuni prin mâinile lor". Fapt. 14, 3.

Servii lui Dumnezeu de altădată îşi îndepliniau datoria lor în credincioşie. Ei duceau pe bolnavi şi pe suferinzi pe braţele credinţei la Mântuitorul, care stà totdeauna gata a pune în aplicare minunatele Sale mijloace de vindecare. Mulţi erau tămăduiţi trupeşte şi sufleteşte. O lucrare aşà cum a îndeplinit Isus prin servii Săi umiliţi depe vremuri, s'aşteaptă să se îndeplinească şi în zilele noastre. Dar pentru aceasta e nevoie de putere, de puterea cea dintâi.

O îngrijită creştere în Domnul.

Un copil născut de curând este o fiinţă plăpândă şi fără putere, mai plăpândă chiar decât o floare. Mama trebuie să-l îngrijească cu dragostea cea mai desăvârşită, şi să-i cârmuească în modul cel mai devotat, atât sufletul cât şi corpul, începând să-i deà educaţia morală în acelaş timp cu îngrijirea fizică. Un singur gând preocupă pe mamă: Copilul să crească şi să se împuternicească. Pentru aceasta se cere o hrană bună, care să întrunească toate condiţiile cerute spre a-i întreţine sănătatea; dar, pe lângă hrană, mai trebuie a se procură copilului şi ocaziunea de a-şi pune puterile în mişcare pentru desvoltarea muschilor.

Tot aşà se petrec lucrurile şi în cele spirituale, cu credinciosul *„renăscut"*. Apostolul Petru zice: „Ca nişte prunci născuţi de curând, să doriţi laptele duhovnicesc şi curat, pentru ca prin el să creşteţi spre mântuire, dacă aţi gustat în adevăr că bun este Domnul". 1 Petr. 2, 1. 2. El îndemnà pe fraţii săi să „crească în har şi în cunoştinţa Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos". 2 Petr. 3, 18. A creşte în har şi cunoştinţa Domnului", însemnează, a dobândì o pricepere din ce în ce mai mare a Sf. Scripturi cât şi bogate experienţe prin prac-

ticarea fără oboseală a cunoştiinţelor dobândite. Numai Cuvântul nefalşificat al lui Dumnezeu, cu care cineva îşi hrăneşte în mod regulat credinţa, ajută la desvoltarea virtuţilor creştine. Darurile primite de la Dumnezeu prin credinţă, când sunt bine întrebuinţate, ajută mult la fortificarea sufletului, şi fac pe cel sârguitor să crească până „la starea de om mare, la înălţimea staturii plinităţii lui Hristos" şi „prin deprindere ajunge să aibă simţurile destoinice spre deosebirea binelui şi a răului". Efes. 4, 13; Ebr. 5, 14.

„Uitaţi-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii depe câmp" zice Domnul; şi mai departe arată — spre exemplu — cum creşte grâul: „întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic". Mat. 6, 28; Marc. 4, 28. Tot aşă va creşte în har, treptat-treptat, oricare copil al Domnului. Dar, după cum iarba câmpului nu poate creşte singură, şi, după cum un copil născut de curând nu poate să adauge nici cât de puţin la statura lui, fără ajutorul Domnului, tot aşă şi credinciosul; nu va puteă creşte în har fără sprijinul Mântuitorului, care zice: „...despărţiţi de mine nu puteţi face nimic". Ioan 15, 4. 5. Apostolul Pavel zice: „... Dumnezeu face să crească. Deci lauda este a lui Dumnezeu care face să crească." 1 Cor. 2,5-8.

„Iar pruncul creşteă şi se întăriă în duh" mărturiseşte Sf. Scriptură despre Ioan Botezătorul. De adevărul, că toate depind de Dumnezeu, eră convins şi Ioan. Când a ajuns la majorat, în toiul activităţii lui misionare, mărturiseşte: „Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer"; şi dându-şi bine seama că lucrarea sfântă încredinţată lui trebuiă săvârşită în umilinţă, fără pic de înălţare, el ziceă despre Hristos: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micşorez". Ioan 3, 27. 30. Mărturisirea lui Ioan dovedeşte un mare progres sufletesc. El eră umilit şi lucră cu multă râvnă pentru salvarea sufletelor pierdute, drept care, chiar Domnul zice despre el: „Adevărat vă spun că, dintre cei născuţi din femei, nu s'a sculat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul". Mat. 11, 11.

Urmările neactivităţii.

Mulţi se plâng că se simt slabi în credinţă, şi nu pot pricepe din ce cauză li s'au istovit forţele sufleteşti. Ei sunt totdeauna nemulţumiţi şi descurajaţi în sufletele lor, şi n'au tragere de inimă să facă nici-o sforţare, în nici un fel. Aceştia, sunt acei cari, au stătut prea mult în târg cu uneltele pe umăr fără lucru. Acestora li s'a spus în nenumărate rânduri: „De ce staţi aici toată ziua fără lucru? Duceţi-vă şi voi în via mea, şi vă voiu dă ce va fi cu dreptul". Mat. 20, 6. 4, dar ei n'au voit şi au rămas mai departe în neactivitate, iar puterile lor au scăzut din ce în ce mai mult până la trândăvie.

Spiritul profeţiei mărturiseşte că: „Puterile cresc prin exerciţiu. Cel ce întrebuinţează capacităţile, pe cari i le-a dat Dumnezeu, el le va desvoltă prin aceasta pentru o mai bună servire. Cel ce nu face nimic pentru cauza lui Dumnezeu, acela nu poate creşte în harul şi în cunoştinţa adevărului. Dacă un om s'ar culcă şi ar refuză să-şi pună membrele în mişcare, atunci ar pierde curând toate puterile sale. Tot astfel se petrece şi cu creştinul, care nu pune în funcţiune puterile dăruite lui de Dumnezeu; el nu numai că va rămâne în urmă cu creşterea în Hristos, ci el va pierde şi puterile pe cari el le-a avut; el se va paraliză spiritual". „Sluj. Ev." pag. 74.

Un cunoscut misionar, istoriseşte cum un fachir şi-a câştigat numele de sfânt cu următoarea ispravă: Acum douăzeci şi patru de ani şi-a ridicat braţul orizontal punându-l pe o propteă de lemn şi a aşteptat astfel fără să se mai mişte din loc. Când, după trecere de mai multe luni, propteaua putrezită a căzut, braţul uscat şi înţepenit a rămas tot întins fără a se mai puteă readuce în poziţiunea normală". Tot astfel se întâmplă cu orice capacitate neintrebuinţată.

Istoria arată, în ce stare a ajuns Anibal ilustrul general cartaginez şi armata sa, atunci când au început să ducă o vieaţă fără grijă, şi să trăească în plăceri. Câtă vreme Punii au fost în expediţie, în osteneli şi în luptă cu tot felul de lipsuri, năvălind peste munţii Alpi, ei au fost nebiruiţi. Când însă au ajuns în Lombardia cea bogată şi îmbelşugată în vinuri, fructe şi tot felul de plăceri, şi s'au aşezat în molaticul oraş Capua, s'au moleşit şi ei, şi-au pierdut şi puterile trupului şi cele sufleteşti, şi au fost striviţi de Roma cea aspră.

Nimenea nu va fi întărit prin nepăsare şi somnolenţă. Din contră, toate relele vor năvăli asupra celui ce stă în nelucrare. Satana se bucură nespus de mult când vede oameni stând degeaba. El încaieră oamenii în zilele de sărbători, adică, atunci când îi găseşte fără lucru. Criticile şi bârfelile sunt roadele amare ale lenevirii. Sfânta Scriptură aminteşte de unele femei cari „se deprind să umble fără nici-o treabă din casă în casă; şi nu numai că sunt leneşe, dar sunt şi limbute şi iscoditoare, şi vorbesc ce nu trebuie vorbit". 1 Tim. 5, 13; pe câtă vreme de femeia cinstită se spune că „lucrează cu

„Bogăţia câştigată fără trudă scade".

mâini harnice... își încinge mijlocul cu putere, și își oțelește brațele. Ea deschide gura cu înțelepciune și învățături plăcute îi sunt pe limbă. Ea nu mănâncă pâinea lenevirii". Prov. 31, 10—31.

Răsplata hărniciei.

Există un proverb german care are o valoare însemnată în cazul de care ne ocupăm: „Es bleibt ewig wahr: Wer nicht vorwärts geht, der komt zurüch", care în românește sună: „Rămâne veșnic adevărat: Cine nu merge înainte, acela vine înapoi".

Cel ce a ieșit afară din întunerecul păcatului și s'a hotărît să câștige viața veșnică, acela nu trebuie să steă pe loc, ci să meargă înainte pe calea mântuirii, înfruntând cu bărbăție orice obstacol i s'ar pune în cale. Credinciosul trebuie să aibă o dorință serioasă de a-și întări puterile sufletești. Cine nu crește neîncetat în har se slăbește. „Calea vieții merge tot în sus, pentru cel înțelept, ca să se depărteze de infernul de jos". Prov. 15, 24. In ciuda tuturor greutăților ce întâmpină, credinciosul trebuie să meargă tot înainte cu curaj, să înnoate mereu împotriva apei, nelăsându-se în nici un chip tras în voia valurilor oricât de furioase ar năvăli asupra lui. El trebuie să angajeze la lucru toate facultățile bune ce i-au fost dăruite de Dumnezeu. Omul care lucrează, acela și crește.

Orice copil al lui Dumnezeu trebuie să știe, că pentru a putea crește spiritual, el trebuie să poarte în mod conștiincios, sarcina, pe care Domnul a pus-o pe umerii lui, de a aduce suflete la adevăr. Mult progres se poate face în cele spirituale, când un credincios simte o răspundere personală în lucrarea lui Dumnezeu. Povara sfântă depe umerii săi îl face să se roage fierbinte la Dumnezeu pentru har și putere. Ceeace întărește și încurajează credința noastră, sunt experiențele pe cari le facem în lucrarea lui Dumnezeu. Puterile noastre vor crește proporțional cu străduințele noastre personale.

Adevărul descoperit trebuie trăit și răspândit în lume. Succesul răspândirii adevărului depinde de practicarea lui. Cel ce nu trăește adevărul, și totuș se încumetă să-l predice altora, se aseamănă cu o schelă care servește la construirea unei clădiri, dar numai până la terminarea ei, apoi se desființează. Isus a răspuns lui Pilat: „Eu pentru aceasta m'am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr". Ioan 18, 37. Domnul pentru adevăr și-a dat chiar viața. Cine nu e gata să trăească adevărul, nu va fi gata nici să moară pentru adevăr.

Zilele petrecute la lucru în marea operă de salvarea sufletelor pierdute în fărădelegi, sunt cele mai frumoase din viața noastră. Niciodată nu ne simțim mai veseli și mai mulțumiți în sufletul nostru, ca atunci, când am adresat un cuvânt de mângâiere către un suflet întristat, am săvârșit o faptă bună în contactul cu cei nevoiași, sau am răspândit cuvântul Evangheliei, fie în scris sau prin grai viu. „Omul are bucurie să deă un răspuns cu gura lui, și ce bună este o vorbă spusă la vreme potrivită!" Prov. 15, 23. Un serv al Domnului a zis: „Puterea vine în sufletul nostru pe măsură ce cheltuim și întrebuințăm putere".

Și dacă se obțin așă de mari binecuvântări lucrând, apoi, să pornim serios și cu curaj la lucru pe terenul spiritual. „Toate câte îți sunt la îndemână, fă-le cu toată puterea ta... Eccles. 9, 10 este porunca. Poate nu vom aveă „nici aur, nici argint"; dar ce vom aveă de la Domnul și prin Domnul, aceea să dăm lumii, ce așteaptă în suferință și mizerie la poarta „Frumoasă" a împărăției lui Dumnezeu, unde zace fără nici un sprijin de nicăiri.

Craiova. **David M. Făurescu.**

Altarul Familiei

Părinților! Unde sunt copiii voștri?

„Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți; căci împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei". Luca 18, 16.

In aceste timpuri primejdioase și de necredință, când influența cea rea a lumii, atrage pe tineret depe calea cea strâmtă a vieții pe calea cea largă a morții, există totuș un mijloc de salvare. Și acest mijloc este de a plantă sămânța cea bună a Evangheliei în inima copilului, începând chiar de când se naște.

Căci, după cum la început corpul este absolut neputincios și expus la toate nenorocirile și chiar la pieire, dacă nu ar fi îngrijit, tot așă este și cu sufletul. Și, după

„Un spirit curat nu poate viețui într'un corp murdar".

cum o mare pază şi îngrijire îl fereşte de orice, şi din mic şi nevoiaş poate ajunge un om voinic puternic şi falnic ca un brad, tot aşă printr'o supraveghere şi educaţie de mic în credinţa Domnului Hristos, poate fi împodobit cu cele mai frumoase virtuţi, devenind un om bun aducând bucurie părinţilor şi fiind de mare folos societăţii.

Nu există un alt sprijin sau vre-o altă armă de apărare ale nevinovăţiei sufletului tinerilor decât religia Domnului Hristos. In învăţăturile Evangheliei copilul poate găsi mângâierea şi bucuria. Şi ce altă învăţătură se poate da unui copil, decât învăţăturile Evangheliei, învăţate cu convingere şi practicate cu sinceritate, întâi de părinţii şi instructorii lor şi apoi de ei înşiş?

Inima copilului este ogorul cel mai bun pentru sămânţa Evangheliei Domnului Hristos. Şi făgăduinţa lui Dumnezeu relativ la aceasta zice: „Căci după cum ploaia şi zăpada se pogoară din ceruri şi nu se mai întoarce înapoi, ci udă pământul şi-l face să rodească şi să odrăslească, pentru ca să dea sămânţă semănătorului şi pâine celui ce mănâncă, tot aşă şi Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci face voia Mea şi va împlini poruncile Mele". Isa. 55, 10. 11.

Celce cu credincioşie stărueşte în a plantă cuvântul Evangheliei în inima copilului şi este gata tot mereu să ajute celor micuţi să vină la Isus, acela să fie sigur că Spiritul Sfânt va udă sămânţa Evangheliei în inima copilului şi va face să aducă roade preţioase.

Dar dacă cineva este nepăsător şi neglijează a aduce pe copiii cei mici la Isus, sau pregetă ori nu are răbdare să se ocupe cu ei, spre a-i învăţă să meargă pe calea vieţii arătată în Evanghelie, acela este la fel cu celce opreşte şi împiedecă pe copii de a merge la Domnul Isus.

Foarte mare e numărul acelora cari, dacă de micuţi n'au fost conduşi către Domnul şi pe calea cea îngustă a vieţii, n'au mai putut fi salvaţi niciodată.

Părinţilor! Dacă vă iubiţi copiii, nu veniţi fără ei la Isus Hristos! **J. Reit.**

Institutul instructorilor şcoalei de sabat pentru copii în Conferinţa Transilvania.

Dela 30 August la 6 Septembrie a. c. a avut loc la Cluj primul institut al instructorilor şcoalei de Sabat pentru copii.

Cursurile au fost ţinute de iubitoarea de copii, sora Elma P. Gaede dela Institutul Biblic din Diceosânmartin şi ajutată de fratele Dumitru Florea secretarul şcoalei de Sabat dela Uniune.

La acest institut care a fost plăcut şi foarte folositor au luat parte instructori şi instructoare din multe comunităţi ale conferinţei noastre.

S'a arătat cum omul prin firea sa, are nevoie de o serioasă îngrijire, chiar din momentul, ce vine pe lume. Marea îngrijire şi pază trebuie să i se dea, atât în privinţa corpului, cât şi a sufletului.

In orele de dimineaţă sora E. P. Gaede, a arătat ce fel de atribuţii şi calităţi trebuie să aibă fiecare din slujbaşii şcoalei de Sabat pentru copii. După ce au fost învăţaţi asupra programului şi metodei cum trebuie ţinută şi organizată o şcoală de Sabat, au fost conduşi la lucru practic şi examinare. In acest timp sora E. P. Gaede trecând pe la fiecare, a notat şi cele mai mici greşeli, ca după aceea în mod plin de iubire să poată corijă şi ajută instructorilor a fi cât mai corecţi în activitatea lor.

După amiază în fiecare zi s'a predat lucru manual. Fiecare a putut să-şi facă un album cu desenuri frumoase, care va servi spre a încurajà pe copii să iubească mai mult Şcoala de Sabat, să înveţe mai cu drag lecţiunea, să păstreze şi să aducă bănuţii lor ca daruri Domnului Isus.

In Sabat, un număr mare de copii dela vârsta de 2 ani până la 13 ani a luat parte în Şcoala de Sabat. Ei au fost împărţiţi pe clase după vârsta

„Cunoaşte-te pe tine însuţi".

lor. Instructorii au predat fiecare lecțiunea în clasele lor după metodele învățate. S'a putut observà cum toți copiii erau atenți și plini de interes în studierea lecțiunii. E adevărat că, copiii sunt membrii cei mai tineri ai familiei Domnului. Ei trebuie conduși să se consacre lui Dumnezeu, căruia îi aparțin prin faptul creațiunei și al mântuirei.

La despărțire, după ce am mulțumit lui Dumnezeu, pentru multele Sale binecuvântări ce le-am primit în tot timpul cât am fost împreună, ochii tuturor lăcrămau de fericire. Iar în inimile noastre ardeà focul iubirii lui Dumnezeu, ca un sigil de hotărîre, că vom face totul pentru salvarea celor micuți.

J. Reit.
Secretarul școalei de
Sabat in Conf. Transilvania.

TRESTIA DE MĂSURAT.

„Greta erà una dintre cele mai inteligente fete din școala d-rei Gerry. Ea erà cea dintâiu. Căci în orice lucru începeà, puneà un bogat entusiasm care-i asigurà succesul. Un lucru însă erà la care Greta nu puneà entusiasmul și aceeaș energie fermecătoare ce făceà minuni în alte privințe. Ce erà acest singur lucru, vom vedeà în curând.

„Intr'o dimineață frumoasă de Sabat, Greta și-a pus hainele ei cele noui și s'a dus la adunare. Predicatorul ei, Dr. Millikan, a predicat despre textul: „Creșteți în har;" dar, ca să spunem adevărul, gândurile Gretei nu prea erau la predică. Ele sburau cam în felul acesta:

„Creșteți în har," 2 Petr. 3, 18. Așà, am să le țin minte pentru bunica. Ce frumos șade acestor cinci codițe pe rochița cafenie, dar mi-am stricat garnitura dela mânecă. Hăinuța are să facă cute cum stau așà jos. Ce urîtă e boneta Ecaterinei, și ce serios se uità ea! Dar ce-o fi zicând Dr. Millikan? „Creșteți spre a ajunge la înălțimea omului desăvârșit". Ce-o mai fi și asta? După aceea gândurile ei iarăș porniră la drum la alte lucruri. (Fără îndoeală, ceitorule ești foarte supărat de purtarea Gretei, căci tu nu faci niciodată așà ceva în adunare). Dar oricum cuvintele „Creșteți în har" s'au agățat de mintea Gretei.

„Când s'a întors acasă se întâmplă ca fratele ei Marcu să povestească despre Regele Frederic al Prusiei, a cărui slăbiciune erà să adune pentru renumita lui gardă, pe oamenii cei mai înalți din Europa; el respingeà pe oricare om ce veneà să se angajeze și nu erà cu mult mai înalt ca un metru și optzeci de centimetri.

„Ducându-se la culcare, în seara aceea textul Dr. Millikan și povestirea lui Marcu s'au amestecat dând naștere la un vis foarte curios; cel mai ciudat vis pe care ea l-a avut vreodată. Iată-l aici tocmai așà cum l-a povestit a doua zi mătușii sale:

„Visam că sunt pe drum spre școală, când deodată văzui lumea adunându-se pe câmpie. Oamenii dau fuga încoaci și încolo și când am întrebat de ce erà aceastà mișcare, o fetiță mi-a zis:

„Ce, nu știi? E ziua Măsurătoarei! Și îngerul lui Dumnezeu s'a coborît să vadă cât a crescut sufletele noastre dela ultima dată când ne-a măsurat.

„Ziua Măsurătoarei! „zisei eu. „Măsurarea sufletelor! Niciodată n'am auzit de așà ceva. „Și începui să întreb. Dar fetița plecă grăbită, și după câtva timp m'am lăsat dusă de mulțime spre câmpie.

„Acolo, la mijloc, pe un fel de tron sub ulmul cel mare sta ființa cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată. Aveà aripi albe, îmbrăcămintea erà de un fel de alb strălucitor, și aveà înfățișarea cea mai bună dar și cea mai serioasă la care am privit vreodată. Alături de el erà o trestie mare aurită înfiptă în pământ, având pe ea semne curioase din loc în loc, de sus până jos. Sus, pe o placă de aur sta scris: „Măsura înălțimii omului desăvârșit". Ingerul aveà în mână un registru mare, în care însemnà măsura oamenilor cari se prezentau când erau chemați. In clipa în care cineva atingeà măsura de aur se petreceà un lucru foarte curios. Nimeni nu puteà să scape de grozava sinceritate a trestiei misterioase. Fiecare scădeà sau creșteà până la adevărata lui înălțime — înălțimea lui spirituală, după cum am aflat curând, așà încât noi înșine puteam vedeà cu ochii noștri ceeace altfel n'ar fi putut înțelege decât îngerul singur.

„Multă avere înseamnă multă grije".

Pe primii cari au fost măsuraţi după ce am sosit eu nu-i ştiu, dar curând s'a strigat numele Elisabeta Darrow. Ea este prezidenta mai multor societăţii de binefacere, şi eu mi-am zis: Fără îndoeală măsura D-nei Darrow va fi foarte înaltă; dar când se alătură de treslie părù că se face mai mică şi tot mai mică, iar faţa îngerului deveni foarte serioasă când spune:

„Sufletul acesta ar fi să aibă o foarte mare înălţime, dacă zelul pentru lucrurile din afară, cari pot fi văzute de oameni n'ar fi distrus plăcutele daruri ascunse ale umilinţei, încrederii şi răbdării în faţa micilor griji ale zilei. Şi acestea sunt necesare pentru o creştere desăvârşită".

„Mi-a fost milă de D-na Darrow când se dădù la o parte cu faţa foarte tristă şi surprinsă. După aceea a venit săraca şi slaba Betsy Lines, cusătoreasă. Niciodată n'am fost mai mirată şi mai surprinsă decât atunci când s'a aşezat lângă treslie. Ea crescù numaidecât în înălţime, până când semnul la ea a ajuns mai sus ca la toţi pe care îi văzusem până atunci; şi faţa strălucea aşà de mult că ziceam că a luat lumina îngerului. Inainte de această întâmplare abia dacă mă uitam la micuţa Betsy, fiindcă ea poartă haine aşà de simple, şi are o înfăţişare aşà de pierdută; dar când îngerul zâmbì luminos la ea, cu adevărat am invidiat-o. Pe când îngerul scrià în registru, spuse: „Fericiţi cei săraci cu spiritul, căci a lor este împărăţia cerurilor". Betsy se dădù la o parte şi locul îl luă Fratele Millikan.

„Ştiam că are să măsoare mult, şi aşà a fost; iar îngerul zise: „Ce frumoase sunt picioarele acelora cari aduc veşti bune, cari dau în ştire mântuirea. Câştigarea de suflete pentru Hristos este calea cea mai sigură pentru ca un suflet să creească".

„Şi atunci, mătuşe Ana, am început să tremur; căci am încercat eu vreodată să câştig suflete pentru Hristos? După primele câteva săptămâni dela mişcarea de acum doi ani când am intrat în comunitate, am pierdut oarecum interesul meu pentru lucrurile credinţei; şi credeam că dacă merg mereu la adunare şi la Şcoala de Sabat, şi dacă-mi spun rugăciunile, şi dacă cetesc în fiecare zi un capitol din Biblie, fac tot ce se cere dela un tânăr creştin; şi niciodată nu m'am gândit prea mult la creşterea mea în har şi la câştigarea de suflete pentru Hristos. Atunci am început să tremur gândind că mi-ar veni şi mie rândul. Dar tocmai atunci a fost strigat numele lui Hal Drayton, şi mi-am zis atunci: „Nici nu mă îndoesc, înălţimea lui va fi tot aşà de joasă ca a mea; căci el e băiatul cel mai vesel din câţi cunosc, şi tot aşà setos după joacă ca şi mine".

„Dar care nu mi-a fost mirarea să văd că el a măsurat tot cât Betsy, iar îngerul zise, cu o duioşie care m'a mişcat foarte mult:

„Nimeni să nu desprefuească tinereţea ta. Fii pildă credincioşilor în cuvânt, în vorbire, în iubire, în spirit, în credinţă, în curăţenie. Pe unii ca aceştia îi iubeşte Domnul, şi unii ca aceştia vor creşte repede până la înălţimea bărbatului desăvârşit".

„Şi atunci am ştiut că Hal se îngrijise mai mult de credinţa lui, decât mă îngrijisem eu de credinţa mea, şi vream să plec de acolo înainte de a-mi veni rândul, dar părea să fiu ţintuită pe loc.

„A venit apoi Lillian Edgard, care se îmbracă aşà frumos încât de multe ori am dorit să am şi eu haine ca ale lui, şi bani aşà de mulţi. Ingerul privì întristat la măsura lui, căci erà foarte joasă; aşà de joasă încât Lillian se dădù la o parte galben, ca o turtă de ceară, şi hainele lui frumoase n'au mai fost văzute de nimeni, căci toată lumea aveà privirea spre îmbrăcămintea strălucitoare pe lângă el.

„Dar îngerul zise cu voce solemnă dar iubitoare: „Copil ce eşti, de ce te gândeşti la îmbrăcăminte? Podoaba ta să nu fie aceea din afară a punerii de găteli, ci să fie podoaba unui spirit blând şi liniştit, care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu. Numai astfel poţi creşte să ajungi ca Domnul".

„Moş Jerry, cârpaciul, veni după aceea — săracul, stângaciul, schiopul moş Jerry, dar pe când şchiopătà pe scări, faţa îngerului strălucì frumos de lumină, şi zâmbind la el îl conduse la măsurătoare, şi iată, măsura lui Jerry erà mai mare ca a tuturor celorlalţi; chiar mai mare decât a fratelui Millikan. Vocea îngerului strălucì aşà de tare şi limpede, încât toţi am auzit zicând: „Cel care se umileşte pe sine va fi înălţat. Oricine se umileşte pe sine ca un copilaş, va fi cel mai mare în împărăţia cerului".

„Şi apoi, mătuşe Ana, veni rândul meu, şi eu tremuram aşà de tare că deabia am fost în stare să mă apropii de înger; dar el mă luă de mână şi mă ajută să stau lângă măsurătoare. Cum am atins-o am simţit că mă fac mai mică, tot mai mică, şi deşi mi-am pus toate puterile să rămân cât se poate mai mare, deabia am putut

„Cunoştinţa superficială dovedeşte puţină înţelepciune".

atinge biata măsură a Lillianei, a Lillianei, cea mai mică din toate ; şi eu sunt membră a comunităţii de doi ani!

„O, măluşe Ana, m'am făcut roşie ca focul de ruşine; şi am şoptit îngerului: O, lasă-mă pentru altădată şi nu scrie măsura mea în registru. Invaţă-mă cum să cresc; am să fac totul cu plăcere, dar numai nu scrie acolo măsura mea!

„Ingerul clătină capul cu tristeţă. „Insemnarea trebuie să se facă aşă cum este, copilul meu. Bine ar fi ca altă dată când viu să fie mai mare. Regula aceasta are să te ajute: Orice faci, fă din toată inima ca pentru Domnul, cu întregimea inimii ca pentru Hristos. Acest singur lucru îl fac, — tind înainte către semnul de biruitor. Aceeaş râvnă pe care o dai pentru alte lucruri, te va face, cu ajutorul lui Hristos, să creşti în har".

Şi cu aceasta am isbucnit în lacrămi, şi m'am deşteptat îndată plângând. Dar, o, măluşe Ana, n'am să uit niciodată acest vis! Mi-a fost aşă ruşine de măsura mea!"

S. S. W.

FĂRĂ COMENTARII.

In Revista „Renaşterea" pe lunie a. c. Preotul Ion Gurgui din Com. Ciupercenii Vechi scrie:

Iată-ne şi noi în faţa unei crize de spiritualism religios, a unei lipse de curaj de a ne apăra ce este al nostru şi o indiferenţă socială de toată batjocura. Totdeodată, fac apel şi la opinia publică a oamenilor culţi, la grija oamenilor de stat, să nu stea atât de indiferenţi, deoarece aceşti nebuni fanatizaţi au trecut peste toate încercările sufletului lor simplu.

Suntem un stat poliglot, cu legi cari împacă toate credinţele şi toate bisericile. Ţinând seamă de trecutul istoric al Bisericii noastre, de numărul şi dreptul omenesc pe care-l avem la vatra noastră, atât după lege, cât şi interesul vital ce-l avem ca naţiune, suntem o societate religioasă dominantă, care avem dreptul să reglementăm orice confesiune, care-şi reclamă dreptul ei de existenţă, atăcând ceeace biserica noastră învaţă de două mii de ani.

Sectarii şi ereticii au fost totdeauna priviţi de stat şi biserică ca ceva diabolic şi pentru asta statul a avut ca datorie să sprijinească unitatea de credinţă.

La noi, epoca de prefăcătorie şi făţărie în care trăim, ne duce la conflicte şi desiluzii, care te fac să lapezi tot ce-ai moştenit şi consideri de sfânt. Cel ccre îţi dă azi, mâine vine şi îţi ia înapoi, considerându-te netrebnic pentru drepturile tale. Constituţia ţării spune că Biserica noastră e dominantă, ceeace înseamnă că ai dreptul să-ţi reglementezi tot. Arma ce ne e încredinţată nouă, de a predică continuu poporului, este **verba volant** *şi banul te 'nşeală.*

In parohia ce-o păstoresc, am găsit la venirea mea ca preot, un cuib de adventişti şi nu aşă de mic ; aproape 30. Au casă de rugăciune, au oameni trimişi să studieze în Germania şi la Focşani, susţin predicatori din zeciuală şi reviste, aşă că orice atitudine pastorală sau culturală va lua cineva contra lor, e imposibil să-i mai desfiinţeze. La mine am găsit o bisericuţă căzută şi atât de săracă că te ruşinezi de sărăcia ei. Oamenii politici vin acum zilnic pe acî, le aud toate, îşi fac loc printre ei, îi susţin şi le dau curaj de obrăsnicie. Şi câtă durere nu ai ca om în faţa acestei realităţi ..

Pe iarnă, le moare o fată de tuberculoză. Zăcuse în casă doi ani şi când să-i facă îmmormântarea se strânsese tot satul. Mă opun îmmormântării lor în cimitirul ortodox conform ord. M. de Interne No. 11.327/925 şi încunoştiinţez şeful de post să deţină pe predicator, fiindcă n'avea dreptul legal de predicator, iar credincioşilor le spun să plece acasă. Ţin moarta 6 zile în casă, aleargă pe la diferite autorităţi, până când într'o zi aduc

„Scopul înalt trebuie precedat de o acţiune energică".

un ordin telegrafic al M. de Culte şi al Primului Procuror de Dolj, în care spune că nimeni n'are voie a se opune la înmormântarea decedatei şi cel care va îndrăsni, va fi arestat şi trimis parchetului.

Iată conflictul în care te pun ordinile, dispoziţiile şi legile.

Toţi ţipă de toate părţile că sunt periculoşi bisericii şi neamului; biserica de-o parte, armata de altă parte şi şcoala la fel; statul le cunoaşte şi el intenţiile şi nu ia nici o măsură, nimeni. Decepţiile şi desechilibrul moral rămas după războiu au adus o nemulţumire generală.

Păturile conducătoare sunt nemulţumite de masse, massele nemulţumite de conducători. Pretutindeni cinism, indolenţă, nemulţumire şi toate astea ajută sectarilor să facă cea mai aprigă propagandă. Atacă muncitorimea că nu duce o vieaţă sufletească îngrijită, alimentează toate nemulţumirile mari sociale, politice şi religioase, ameninţă cu catastrofe universale, sfârşitul lumii, iar despre ei spun că sunt comunitatea celor sfinţi, biserica celor curaţi şi comunitatea care păstrează uniunea cea mai curată cu Dumnezeu.

Şi Doamne! Când te gândeşti că şi muncitorul are grijă să lege la fărus un bou mai scurt decât pe celălalt, numai pentru noi oamenii e funia slobodă s'o întindem cât ne place.

„Curierul Misionar"

Foaie lunară.

Director: P. P. PAULINI

Membru: ŞT. DEMETRESCU

Edit. şi Red. resp.: D. FLOREA

Preţul unui număr Lei 8.—Abon. pe un an Lei 96.

Red. şi Admin. Str. Labirint 116.

COLPORTORII.

Melodia: „Când la sunetul de trâmbiţi".

1. Când Isus cu glasu-I strigă
Zor la lucru, nu mai staţi,
Copt e-acuma secerişul, zor lucraţi
N'auziţi că vine noaptea
Cu grozave strâmtorări?
Deşteptaţi-vă cu toţii colportori!

Cor: Colportorii dimineaţa
Ei se scoală îngenuchiază
Şi cu sete cer în rugă
Spirit Sfânt, putere de-a răbdà.

2 O lucrare de rang mare
Ca acea de colportaj
Poţi să caţi în lumea mare, nu va fi;
Cine o cere din iubire
Domnul bine-i va plăti
Cu Isus în cer pe-acelaşi tron va fi.
— Cor.

3. Când din zori şi până'noapte
Cu curaj noi vom lucrà
Şi'n vânzare de tractate vom zorì,
Biblii, Cărţi, Noui Testamente
In popor să le 'mpărţim
Adevărul lui Isus să-l răspândim.
— Cor.

4. Colportorul vesel merge
Cum Isus i-a poruncit
El nu ştie ce e frica-i, liniştit.
Cu curaj merge prin case
Răspândind cărţi în popor
Bine e să fim cu toţii colportor!
— Cor.

Text. N. Dorobăţ.

„Cine umblă fără prihană, umblă fără teamă".

LECŢIUNI PENTRU COPII.

Lecţiunea 6—6 Noembrie, 1926.

Anania şi Safira.

Textul biblic: Fapte 4, 32 până la 5, 11.

De memorizat: „Buzele mincinoase sunt urite Domnului, dar ceice lucrează cu adevăr îi sunt plăcuţi."

1. Prin predica lui Petru, a lui Ioan şi a altor ucenici, precum şi în urma minunilor mari săvârşite de Spiritul lui Dumnezeu prin aceşti apostoli, o mare mulţime de oameni începură să creadă că Isus era Fiul lui Dumnezeu. Ei credeau deasemenea că El a înviat din morţi după ce fusese răstignit, să S'a suit la cer şi că a revărsat Spiritul Sfânt asupra lor, şi că datoria poporului Său era de a duce frumoasele veşti ale Evangheliei în toată lumea.

2. Mulţi dinte primii creştini erau goniţi din casele lor din pricina credinţei lor în Isus. Alţii fuseseră indepărtaţi din serviciile lor şi unii erau fără hrană şi fără adăpost.

Dar când veniră asupra lor aceste greutăţi, inima lor se uniră într'o simpatie şi iubire, şi ei căutară să se ajute şi să se întărească unul pe altul.

3. Dar nimeni nu era lăsat să sufere. „Căci nu era niciunul printre ei, care să ducă lipsă: toţi ceice aveau ogoare sau case, le vindeau, aduceau preţul lucrurilor vândute, şi-l puneau la picioarele apostolilor; apoi se împărţia fiecăruia după cum aveă nevoie."

4. Un om, pe care apostolii îl numiau Barnaba, şi care veni din Insula Cipru, „a vândut un ogor, pe care-l aveă, a adus banii, şi i-a pus la picioarele apostolilor."

5. Un om cu numele Anania, fusese cu soţia sa Safira şi cu alţii credincioşi în ziua Rusaliilor, când se sguduise locul şi venise Spiritul Sfânt asupra lor. La fel ca şi alţii, ei făcură un vot de a dă Domnului ceeace vor primi din vânzarea pământului lor. Mai târziu, spiritul lăcomiei pătrunse în inimile lor şi ei se întristară că făcuse o asemenea făgăduinţă.

6. Când văzù Anania şi Safira cât eră de iubit şi de onorat Barnaba şi cu câtă cinste erau priviţi şi alţii cari îşi vindeau pământurile lor şi dădeau banii pentru lucrarea Domnului, Satan puse gânduri rele în inimile lor. Ei începură să se gândească să primească o cinste la fel cu ceice dau totul, dar în acelaş timp voiau să mai oprească ceva şi pentru ei înşişi.

7. Satan îi făcù să gândească că lucrul acesta nu ar fi de mare însemnătate; nimenea nu va cunoaşte că lipseşte ceva. Ei se hotărîră să-şi vândă pământul, şi să dea o parte din bani apostolilor. Atunci ei puteau să ia parte la ajutorul comun, împreună cu ceilalţi şi încă mai aveau şi bani opriţi pentru ei înşiş dacă ar fi fost în lipsă.

8. Când vândù pământul, Anania luă o parte din bani şi îi aduse la picioarele apostolilor, pretinzând că aceştia ar fi toţi. Petru i-a zis: „Anania pentru ce ţi-a umplut Satan inima ca să minţi pe Duhul Sfânt, şi să ascunzi o parte din preţul locului? · · · · N'ai minţit pe oameni, ci pe Dumnezeu.

9. „Anania când a auzit cuvintele acestea, a căzut jos „şi a murit." O mare frică a cuprins pe ceice ascultau aceste lucruri. Şi sculându-se bărbaţi mai tineri îl ridicară împreună şi ducându-l afară îl îmmormântară.

10. „Cam după trei ceasuri, a intrat şi femeia lui, fără să ştie ce se întâmplase. Petru i-a zis; „Spune-mi cu atât aţi vândut locul?" „Da," a răspuns ea, „cu atâta." Atunci Petru i-a zis: „Cum de v'aţi înţeles între voi să ispitiţi pe Duhul Sfânt? Iată picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău, sunt la uşe şi te vor luà şi pe tine.

11. „Şi îndată căzù la picioarele lui şi murì; şi intrând tinerii o găsiră moartă şi ducând-o afară o îmmormântară lângă bărbatul ei. Şi căzù mare frică peste toată adunarea credincioşilor, şi peste toţi cari auziau acestea.

12. „Porunca noua opreşte de a spune un neadevăr — o minciună. Biblia spune că Satan este un mincinos şi tatăl minciunii." El a făcut ca mulţi oameni să păcătuească ispitindu-i să spună minciuni. Câte odată se poate ca cuiva să-i fie frică să spună adevărul, însă trebuie să-i fie şi mai frică de a spune o minciună. „Buzele mincinoase sunt urite Domnului, dar ceice lucrează cu adevărat îi sunt plăcuţi."

Intrebări.

1. Ce făcù pe mulţi oameni să creadă în Isus? Ce adevăruri privitoare la El predicau ucenicii?

2. Ce greutăţi au venit peste ei din pri-

cina credinței lor în Isus? Cum au căutat să se ajute unul pe altul?

3. Ce făceau acei cari aveau ogoare și case? Cum erau folosiți banii?

4. Despre ce bărbat este amintit că a fost astfel? De unde venise el?

5. Cine fusese de față, împreună cu ceilalți credincioși, când veni Spiritul Sfânt asupra lor? Ce făcù atunci Anania și Safira? Ce îi făcù să le pară rău de făgăduința dată?

6. În ce fel i-se dădù ocazie lui Satan de a pune gânduri rele în mințile lor? Ce voiau să aibă în acelaș timp?

7. Ce îi făcù Satan să gândească? Ce se hotărîră să facă? De unde nădăjduiau să primească cele trebuincioase? Ce voiau să mai aibă?

8. Ce făcù Anania după ce vândù pământul? Ce îl întrebă Petru? Pe cine minți Anania?

9. Din ce pricină au fost cuprinși toți oamenii de o frică mare?

10. Cine veni după vreo trei ore? De unde se vede că Anania și Safira plănuiseră împreună această minciună?

11. Ce întâmplare se repetă numai decât?

12. Ce oprește porunca nouă? Ce este Satan? La ce lucru a îndemnat pe mulți oameni? De ce lucru ar trebui să fie teamă orișicui? Buzele mincinoase, cum sunt pentru Domnul? Cum privește El pe acei cari vorbesc adevărul?

Lecțiunea 7—13 Noembrie, 1926.

Ușile închisorii se deschid.

Textul biblic: Fapte 5, 12—52.

De memorizat: „Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns i-au zis: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni".

1. În Ierusalim, unde erau mai mulți vrăjmași ai lui Isus decât în oricare alt loc, apostolii continuau să predice poporului veștile cele bune a unui Mântuitor înviat. Spiritul Sfânt era cu ei, și se puteà vedeà că aceeaș putere pe care o predase Isus, se găsià acum asupra apostolilor. Pe olog îl făceà să meargă, pe orb să vadă, și pe surd să audă.

2. Oamenii „scoteau pe bolnavi chiar pe uliți. și îi puneau pe paturi și pe așternuturi, pentru ca, atunci când va trece Petru, măcar umbra lui să treacă peste vreunul din ei. Mulțimea, deasemenea alergă la Ierusalim, din cetățile vecine, și aduceà pe cei bolnavi, ... și toți se vindecau".

3. În timp ce mulți lăudau pe Dumnezeu fiind plini de fericire, preoții și mai marii priviau lucrurile acestea cu ură. Ei se gândiră că trebuie făcut ceva pentru a opri acestea, căci dacă nu, atunci mulțimea se va întoarce contra lor, și le va cere socoteală de moartea lui Isus. „Însă marele preot și toți ceice erau împreună cu el, . . . au pus mâinile pe apostoli, și i-au aruncat în închisoarea obștească".

4. Deși ușile închisorii erau încuiate iar o gardă de ostași ședeà de pază, „un înger al Domnului a deschis ușile temniței, noaptea, și i-a scos afară apoi, închizând ușile după el, îngerul spuse apostolilor să meargă și să vorbească din nou în templu și să continue a spune oamenilor cuvintele de viață. Astfel, a doua zi apostolii „au intrat disdedimineață în templu și au început să învețe pe norod".

5. Tot în această dimineață, „marele preot și ceice erau cu el, ... au adunat soborul, ... și au trimes la temniță să aducă pe apostoli. Dar venind slujitorii, nu i-au găsit în temniță. S'au întors și au spus astfel: „Temnița am găsit-o încuiată cu toată grija, și pe păzitori stând în picioare la uși; dar, când am deschis, n'am găsit pe nimeni înăuntru."

Când auziră preoții aceste lucruri, nu mai știură ce să crează și ce să facă. „Cineva a venit și le-a spus: „Iată că oamenii, pe cari i-ați băgat în temniță, stau în templu și învață pe norod". Atunci căpitanul templului merse cu slujitori și aduseră pe apostoli în sala de judecată. Le erà teamă să-i vateme sau să le facă vreun lucru rău, de frică să nu fie omoriți cu pietre de popor ei înșiș.

7. „După ce i-au adus, i-au pus înaintea Soborului. Și marele preot i-a întrebat astfel: „Nu v'am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în Numele acesta? Și voi iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră, și căutați să aruncați asupra noastră sângele acelui om". Ei gândiau că ucenicii vor îndemnà pe oameni să învinuească pe preoți de moartea Domnului Isus.

8. „Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, i-au zis: Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni! Dumnezeul părinților noștri a înviat pe Isus, pe care voi L-ați omorît, atârnându-L pe lemn. Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat

„Cine își turbură casa va moșteni vânt".

cu puterea Lui, şi L-a făcut Domn şi Mântuitor . . . . Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca şi Duhul Sfânt pe care L-a dat Dumnezeu celorce ascultă de El".

9. Când auziră acestea ei se umplură de mânie şi cu furie cugetau să-i omoare. După ce îi scoase afară, un înţelept legiuitor, numit Gamaliel, se ridică şi le spuse să fie cu băgare de seamă asupra celorce vor face acestor oameni. El le spuse că dacă această lucrare nu este dela Dumnezeu, ea va pieri. Apoi adăugă: dar, dacă este dela Dumnezeu n'o veţi puteà nimici. Să nu vă pomeniţi că luptaţi împotriva lui Dumnezeu".

10. „Şi el îl ascultară şi chemând la dânşii pe apostoli, bătându-i le porunciră să nu vorbească în numele lui Isus, şi le dete drumul. Apostolii se bucurau „că au fost învredniciţi să fie batjocoriţi pentru Numele Lui. Şi în fiecare zi, în templu şi acasă, nu încetau învăţând şi binevestind pe Hristos Isus".

Întrebări.

1. Unde continuau apostolii să predice? Ce veşti bune spuneau la toţi? Ce putere se găsià asupra lor? Ce lucrà această putere prin ei?

2. Când poporul îşi aduceà bolnavii la apostoli, unde îi puneà pe unii? Cum se întinse această lucrare şi în alte cetăţi?

3. Ce făceà poporul? Cum priviau preoţii aceste lucruri? Ce se gândiră ei? De ce? În ce fel păşiră pentru a o opri?

4. Ce se întâmplă în acea noapte? Cât de repede ascultară apostolii?

5. De dimineaţă ce făcù marele preot? Ce a pricinuit ca atât el cât şi mai marii să fie foarte mult surprinşi?

6. În timp ce se minunau de lucrul acesta, ce le spuse cineva? Atunci ce făcură slujitorii? De ce le erà teamă să vateme pe ucenici?

7. Când au fost aduşi înaintea Soborului ce întrebare le puse marele preot? Ce spuse el că au făcut? Ce gândiau ei că că vor să facă apostolii?

8. Ce întrebare puse Petru şi cetlalţi apostoli? Ce a făcut Dumnezeu? Ce spuse el că au făcut ei lui Isus? La ce cinste L-a înălţat Dumnezeu pe Isus? Cine aduceà mărturie despre aceste lucruri?

9. Auzind acestea, de ce au fost plini ei? Ce s'au gândit? Ce le vorbì Gamaliel?

10. Deşi au fost de aceeaş părere cu Gamaliel, totuş cu s'au purtat cu ucenici înainte de a le da drumul? Ce le porunci apostolilor? Ce făceà pe apostoli să se bucure? Cât de credincios îşi continuară lucrarea?

Lecţiunea 8—20 Noembrie, 1926.

Cei şapte diaconi.

Textul biblic: Fapte 6.

De memorizat: „Cine are milă de sărac împrumută pe Domnul". Proverbe 19, 17.

1. Deşi au fost trataţi cu răutate, aruncaţi în închisoare, şi bătuţi, apostolii rămaseră să predice poporului din Ierusalim, aşà după cum le spusese îngerul să facă. Ei aleseră să asculte mai mult de Dumnezeu decât de oameni, neţinând seama de suferinţe. Dumnezeu iubià pe apostolii Săi, dar deasemenea iubià şi pe poporul din Ierusalim. El „doreşte ca să nu piară niemenia", ci vrea ca toţi să înveţe despre El, şi să se pocăească de păcatele lor.

2. Aceasta primă biserică a credincioşilor din Ierusalim erà alcătuită din oameni din diferite ţinuturi. Unii dintre aceştia erau Greci şi între evreii greci şi evreii din Palestina nu se ajunsese la o desăvârşită armonie. Acei cari îşi predaseră inimile lor lui Isus se iubiau între ei, însă Satan aşteptà momentul când să poată pune în inimile lor simţiminte urîte, dacă i-ar fi fost posibil.

3. După un timp venì ocazia. Între credincioşi mai erà obiceiul ca la toţi cei în lipsă să se dea zilnic cele necesare. Aceasta făcù ca unii să găsească greşeli. Se ridicară murmure de-ale grecilor contra evreilor, fiindcă grecii credeau că văduvele lor erau neglijate când se făceà împărţirea zilnică.

4. Atunci cei doisprezece credincioşi chemară la un loc acea mulţime de credincioşi şi le vorbì despre celece aveau să facă. Numărul credincioşilor crescuse aşà de mult încât cei doisprezece ucenici nu mai puteau să se ocupe bine de ei. Pe lângă predicare şi binevestire, şi vindecarea bolnavilor, ei mai aveau şi însărcinarea de a se îngriji de cei în nevoie. Apostolii erau de părere că ei trebuie să se ocupe mai mult cu studiul Scripturilor ce le aveau şi cu rugăciunea, şi să rămână alţii pentru a da ajutor.

5. Apostolii spuseră: „Fraţilor, alegeţi dintre voi şapte bărbaţi, vorbiţi de bine, plini de Duhul Sfânt şi înţelepciune, pe cari îi vom pune la slujba aceasta. Iar noi

vom stărui neincetat în rugăciune şi în propovăduirea Cuvântului".

6. Aceste cuvinte ale apostolilor plăcură întregii adunări. Şi ei aleseră pe Ştefan, un bărbat plin de credinţă şi Spirit Sfânt, pe Filip şi încă pe alţi cinci. Pe aceşti şapte „îi înfăţişară înaintea apostolilor şi ei rugându-se puseră mâinile peste dânşii".

7. „Numărul ucenicilor se înmulţia mult în Ierusalim, şi o mare mulţime de preoţi veniă la credinţă. Ştefan eră plin de har şi de putere, şi făceă minuni şi semne mari în norod".

8. Ştefan puteă să vorbească greceşte şi cunoşteă datinile şi obiceiurile grecilor, astfel încât se duse la templul sau biserica grecească şi le vorbi despre Isus. El cercetase cu deamănuntul ce scriseseră profeţii cu privire la vieaţa lui Isus pe pământ, la lucrarea pe care El aveă să o facă, la moartea şi învierea Sa. Apoi el le-a arătat că Isus a împlinit exact ceeace spuseseră profeţii că va face Fiul lui Dumnezeu, şi că el a fost îmmormântat şi a înviat din mormânt.

9. Spiritul Sfânt eră cu Ştefan, şi nimini nu puteă să răspundă la celece vorbiă el. Unii dintre greci crezură în Isus, însă alţii începură să discute cu Ştefan şi se încercau să-l facă să tacă. In cele din urmă au găsit nişte oameni cari au primit bucuros să spună neadevăruri despre Ştefan, zicând: „Noi l-am auzit vorbind cuvinte defăimătoare împotriva lui Moisi şi a lui Dumnezeu; şi întăritară poporul şi pe bătrâni şi pe cărturari, şi venind fără veste îl târîră cu sîla şi-l duseră la sinedriu".

10. Acest sinedriu eră aceeaş grupă de oameni înaintea cărora a fost judecat deasemenea Petru şi Ioan. Când s'au adus învinuiri neadevărate contra lui Ştefan, el nu s'a mâniat. Inima lui eră plină de iubire, de spiritul iertător al lui Isus". Toţi ceice şedeau în sinedriu, s'au uitat ţintă la Ştefan, şi faţa lui li s'a arătat ca o faţă de înger.

Intrebări.

1. Ce au avut de suferit apostolii? Ce le spusese îngerul? Ce au ales ei? De ce nu vroiă Dumnezeu să piară oamenii din Ierusalim? Ce dorià El să facă cu ei?

2. Ce este spus despre credincioşii cari aparţineau bisericii din Ierusalim? Ce aşteptă Satan?

3. Ce obiceiu mai eră încă printre credincioşi? Ce plângere făcură grecii?

4. Cine se adunară să vorbească în privinţa acestei neînţelegeri? Ce făceă ca lucrarea apostolilor să fie aşà de grea? In ce scop doriau ei să-şi petreacă mai mult timp? La ce s'au gândit să facă?

5. Câţi bărbaţi fură aleşi pentru a ajutà în lucrare? Ce fel trebuià să fie aceştia? Cum aveau să-şi folosească ucenicii timpul?

6. Cum a fost primit acest plan de către popor? Cine a fost ales mai întâi? Când au fost aleşi cei şapte, cum au fost sfinţiţi pentru lucrarea de diaconi, sau ajutori?

7. Ce arată că lucrarea eră foarte mult binecuvântată de Domnul? Cum da ajutor Ştefan?

8. De ce îi eră uşor lui Ştefan să lucreze cu grecii? Ce învăţase el din scrierile profeţilor? Cum dovedi el oamenilor că Isus eră Fiul lui Dumnezeu?

9. De ce nu puteă nimeni să răspundă lui Ştefan? Ce făcură unii greci? Dar alţii? Cum a fost acuzat Ştefan pe nedrept? In cele din urmă înaintea cui a fost adus?

10. Ce mai făcuseră aceşti oameni din sinedriu? Ce influenţă au avut aceste cuvinte neadevărate asupra lui Ştefan? Ce au văzut toţi cari erau în sinedriu?

Lecţiunea 9—27 Noembrie, 1926.

Cuvântarea lui Ştefan înaintea sinedriului; moartea sa.

Textul biblic: Fapte 7 (Părţi culese).

De memorizat: „Fii credincios până la moarte şi-ţi voiu da cununa vieţii." Apoc. 2, 10.

Cu faţa strălucitoare ca de înger, Ştefan şedeà înaintea mai marilor aşteptând judecata. Mulţi se încercaseră să răspundă la cuvintele lui Ştefan. Cei mai mari învăţaţi căutaseră să arate că el eră rătăcit. Un tânăr cu numele Saul, din Tars, care învăţase foarte mult în şcolile evreilor, eră acolo, şi vorbià cu multă aprindere contra lui Ştefan. Dar Ştefan răspundeà la toţi. Atunci veniră martorii mincinoşi în faţă şi spuseră că l-au auzit vorbind în contra lui Dumnezeu şi lui Moisi, împotriva legii lui Dumnezeu şi împotriva templului. La auzul acestora, marele preot se întoarse către Ştefan şi spuse: „Nu cumva acestea astfel sunt?"

„Un om este preţuit după măsura priceperii lui".

2. Aceasta dădù ocazie lui Ştefan de a vorbì despre adevăr înaintea întregului sinedriu. El începù prin cuvintele: „Bărbaţi fraţi şi părinţi, ascultaţi. „După aceasta le spuse o lungă istorie, începând cu Abraam, care la cuvântul Domnului îşi părăsì casa şi prietenii şi venì chiar în ţinutul în care trăiau ei acum. Dumnezeu promisese lui Abraam că el şi copii lui vor aveà pentru totdeauna acest pământ, însă ei nu l-au primit. Abraam şi Isaac, fiul său, şi Iacob nepotul său, şi mulţi alţii au murit, dar Isus venì şi murì ca ei toţi să poată fi înviaţi din mormintele lor, şi să primească Pământul Făgăduit. Când va venì Isus, mulţi vor intrà în această împărăţie în care nu este moarte.

3. Ştefan vorbì deasemenea despre Moisi, profetul în care credeau evreii. Moisi a fost scăpat dela moarte prin aceea că a fost ascuns într'un sicriaş de papură şi pus pe apa unui râu. El fusese găsit de fiica regelui, „care l-a crescut ca pe copilul ei; Moisi a învăţat toată înţelepciunea Egiptenilor, şi eră puternic în cuvinte şi în fapte."

4. Când Moisi ajunse de patruzeci de ani, el părăsì palatul regelui şi merse în pământul Madianului. După patruzeci de ani, în timp ce Moisi păzià oile lângă un munte, Dumnezeu il chemă dintr'un rug ce ardeà, deşì nu i se dăduse foc. El spuse lui Moisi că a sosit vremea ca să scoată pe popor din Egipt.

5. Ştefan spuse cum Moisi, prin credinţa în puterea lui Dumnezeu, scoase pe fiii lui Izrail din Egipt. Când sosiră la Marea Roşie, Moisi îşi întinse toiagul deasupra apei şi apa se desfăcù, şi se grămădì în două părţi, iar poporul merse pe pământ uscat.

6. Moisi şi poporul fuseseră acei cari auziseră darea legii pe muntele Sinai, şi după aceea, Moisi se suì pe munte şi primì tablele de piatră pe cari erau scrise legea, în timp ce Aaron şi poporul făcură un viţel de aur şi se închinară lui.

7. Cortul din pustie, spuse Ştefan, fusese făcut după modelul unuia pe care Moisì il văzuse pe munte. El fusese adus cu ei până în ţara în care se aflau acum, şi folosit până în timpul lui David, care dorì să clădească un templu pentru Dumnezeu; dar în sfârşit templul fu clădit de Solomon, fiul său.

8. Prin toate aceste cuvinte, Ştefan dovedià credinţa sa în Dumnezeu, şi respectul faţă de Moisi, lege, şi templu. După aceea el spuse poporului că Moisi a zis: „Domnului, Dumnezeul vostru, vă va ridicà dintre fraţii voştri un proroc ca mine; de El să ascultaţi", apoi Ştefan le arătă că Isus erà acest Profet.

9. Când Ştefan spuse acestea, poporul începù să murmure şi să ameninţe, şi Ştefan văzù că nu vor mai ascultà mult timp. Sosise momentul de a arătà pe faţă acestor oameni plini de răutate, fapta pe care o săvârşiau. Ştefan le spuse: Voi sunteţi încăpăţânaţi şi cu inima împietrită. Voi vă împotriviţi Spiritului Sfânt după cum au făcut şi părinţii voştri. Ei au prigonit pe profeţi, iar voi aţi omorît pe Isus, pe cel Drept. Părinţii voştri călcară legea iar voi înşivă nu o păziţi.

10. „Când au auzit ei aceste vorbe, erau sfâşiaţi de durere în inimile lor (se mâniară), şi scrâşneau din dinţi împotriva lui. Dar Ştefan, plin de Duhul (Spiritul) Sfânt, şi-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu, şi pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu · · · · Ei au început atunci să răcnească, şi-au astupat urechile, şi s'au năpustit toţi într'un gând asupra lui. L-au târît afară din cetate, şi l-au ucis cu pietre.

11. Acei cari aruncau cu pietre în Ştefan, îşi scoaseră vesmintele de deasupra, sau tunicile, şi le puseră la picioarele lui Saul, tânărul rabin învăţat din Tars. Pe când aruncau în el cu pietre, Ştefan strigă către Dumnezeu, zicând: „Doamne Isuse, primeşte duhul meu apoi a îngenuchiat, şi a strigat cu glas tare: „Doamne, nu le ţineà în seamă păcatul acesta!" Şi după aceste vorbe, a adormit."

12. Eră mare întristare printre poporul lui Dumnezeu din Ierusalim, când a fost dus la mormânt corpul lui Ştefan. Dar printre prietenii lui Satan eră mare veselie. Ştefan putù să ceară făgăduinţa versetului de memorizat: „Fii credincios până la moarte şi-ţi voiu da cununa vieţii." Făgăduinţa este pentru toţi.

Intrebări.

1. Ce înfăţişare aveà figura lui Ştefan, în timp ce îşi aşteptà judecarea? Ce se încercaseră mulţi? Numeşte pe cineva care vorbià cu multă aprindere? Ce declaraţii false aduseră nişte martori? Ce întrebare puse marele preot lui Ştefan?

2. Cum îşi începù Ştefan răspunsul? Ce promisese Dumnezeu lui Abraam? Ce trebuià să se întâmple mai înainte de a puteà primì făgăduinţa cu adevărat?

3. Despre cine mai vorbì Ştefan? Ce spuse despre el?

„Cine spune adevărul face o mărturisire dreaptă".

4. Unde merse Moisi? Ce dorià Dumnezeu ca să facă Moisi?

5. In ce aveà credinţă Moisi? Cum trecù Marea Roşie atât el cât şi poporul?

6. Ce auzise Moisi şi poporul la muntele Sinai? Unde merse Moisi? Ce făcù Aaron şi poporul în timp ce Moisi erà plecat?

7. Ce construiră în timp ce şezură la Sinai? Apoi ce făcuseră cu el? Cine clădì templul ce luă locul cortului?

8. Ce dovedià Ştefan prin predica sa? Ce cuvinte ale lui Moisi le aminti evreilor? Cine este profetul despre care vorbì Moisi?

9. Ce efect avù aceste cuvinte asupra poporului? Ce moment sosise pentru Ştefan? Cum spuse el că erau evreî? In ce căi se asemănau părinţii lor de mai înainte?

10. Cum îşi dădură ei pe faţă mânia? Dar spre ce privià Ştefan? Ce văzù el? Cum i-au oprit cuvintele duşmanii lui?

11. Unde îşi duseră unii tunicile? In timp ce ei îi omorau cu pietre ce rugăciune înălţă Ştefan? Ce altă cerere mai făcù?

12. Cine au fost adânc întristaţi de moartea lui Ştefan? Printre cine erà veselie? Ce făgăduinţă putù să pretindă Ştefan? Cui îi este făcută această făgăduinţă?

Lecţiunea 10—4 Decembrie, 1926.

Filip predică în Samaria.

Textul biblic: Fapte 8, 1—25.

De memorizat: „Zideşte în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou şi statornic!" Ps. 51, 10.

1. După moartea lui Ştefan, persecuţia în contra credincioşilor în Isus ajunsese aşà de amară, încât ucenicii fugiseră pentru a-şi scăpă vieţile. Unii dintre ei fugiau într'o parte alţii în altă parte," şi toţi, afară de apostoli, s'au împrăştiat prin părţile Iudeii şi ale Samarie. „Saul, evreul cel învăţat, care venise din Tars, erà foarte zelos silindu-se să oprească lucrarea lui Dumnezeu. El intrà „prin case, luà cu sila pe bărbaţi şi femei, şi-i aruncà în temniţă".

2. Dar în felul acesta făceà un lucru la care nu se gândiseră duşmanii lucrării lui Dumnezeu. Ei siliră pe ucenici să fugă în afară de Ierusalim, însă aceştia duseră cu ei seminţele cuvintelor lui Dumnezeu, şi împrăştià aceste seminţe în orice loc pe pe unde treceau. Astfel, silindu-se să înnăbuşe Evanghelia într'un singur loc, ei o trimiseră într'adevăr în multe alte locuri.

3. Filip, unul din cei şapte diaconi, fugì într'o cetate înconjurată cu dealuri numită Samaria. Evreii urau pe Samariteni, însă iubirea lui Isus erà în inima lui Filip, aşà că el îşi dădù seama că Samaritenii trebuie să audă de mântuire.

4. Filip vorbì oamenilor din Samaria despre vieaţa, moartea, şi învierea lui Isus, Fiul lui Dumnezeu. „Gloatele luau aminte într'un gând la cele spuse de Filip, indeosebi când au auzit şi au văzut semnele, pe cari le făceà."

5. Acelaş Spirit care erà cu Petru şi Ioan, erà şi cu Filip, astfel încât puteau face lucrurile lui Isus. „Căci spirite necurate, strigând cu glas mare, ieşiau din mulţi care erau stăpâniţi; şi mulţi slăbănogi şi şchiopi fură tămăduiţi. Şi a fost o mare bucurie în cetatea aceasta."

6. In Samaria erà un om numit Simon, care erà un serv al lui Satan, şi mult timp înşelase poporul „zicând că el însuş este un oarecine însemnat. Toţi, dela mic până la mare, îl ascultau cu luare aminte, şi ziceau: „Aceasta este puterea lui Dumnezeu; cea care se numeşte „mare".

7. Simon privià cu uimire la semnele şi minunile pe care le făceà Filip, căci acestea erau cu mult mai mari decât orice ar fi putut face el. Când alţii cari crezură în Isus veniră să se boteze, ieşi şi el şi fu botezat cu ei.

8. „Apostolii, cari erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu, au trimes la ei pe Petru şi pe Ioan. Aceştia au venit la Samariteni, şi s'au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu Se pogorise peste niciunul din ei, ci fuseseră numai botezaţi în Numele Domnului Isus." Când veni Petru şi Ioan în Samaria, „au pus mâinile peste ei, şi aceia au primit Duhul Sfânt."

9. Deşi Simon fusese botezat, inima nu-i erà încă curată, căci el aveà spirit de lăcomie. El dorià puterea lui Dumnezeu pentru gloria sa, încât poporul să-l socotească ca pe un om de seamă. „Când a văzut Simon că Duhul Sfânt erà dat prin punerea mâinilor apostolilor, le-a dat bani, şi a zis: Daţi-mi şi mie puterea aceasta, pentru ca peste oricine-mi voiu pune mâinile, să primească Duhul Sfânt.

10. „Dar Petru i-a zis: „Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu, s'ar putea căpătă cu bani! Tu n'ai nici parte, nici sorţ în toată

treaba aceasta, căci inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu. Pocăieşte-te dar de această răutate a ta, şi roagă-te Domnului să-ţi ierte gândul acesta al inimii tale, dacă este cu putinţă".

11. Simon cerù lui Petru şi Ioan să se roage lui Dumnezeu pentru ca să nu vie asupra lui nici o nenorocire din pricina gândurilor lui rele. „Deci ei, mărturisind şi vorbind cuvântul Domnului, se întoarseră la Ierusalim, şi binevestiau în multe sate ale Samaritenilor."

Intrebări.

1. După moartea lui Ştefan, ce au făcut ucenicii pentru a-şi salvà viefile? Ce se întâmplă în Ierusalim?

2. Ce duceau ucenicii cu ei în orice loc pe unde mergeau? Ce vroiseră să facă duşmanii adevărului?

3. Unde merse Filip? Cum priviau Evreii pe Samarieni? Pentru ce nu făceà şi Filip la fel? Ce trebuià să audă şi Samaritenii?

4. Ce spuse Filip către poporul din Samaria? Cum erà primilă Evanghelia?

5. Ce spirit erà cu Filip? Ce putere îi dădù acest Spirit lui Filip să facă? Ce minuni se săvârşiau?

6. Cine este amintit că trăià în Samaria? Ce ştii despre Simon?

7. Cum privì Simon la minunile pe care Filip le săvîrşià prin puterea lui Dumnezeu? Ce făcù el când se botezară alfii?

8. Cine auzì despre lucrarea ce se făcuse în Samaria? Pe cine trimiseră? Ce au făcut aci?

9. Ce răutate mai rămăsese în Simon, deşi se botezase? Pentru ce dorià el puterea lui Dumnezeu? În ce fel căutà el să dobândească acest dar nepreţuit?

10. Ce îi spuse Petru? Ce mare greşeală făcuse Simon? Ce spuse Petru lui Simon să facă?

11. Ce rugăminte adresă Simon? În ce cetate se întoarse Petru şi Ioan? În drumul lor, unde predicară cuvântul lui Dumnezeu?

CURIERUL

Intrebări

La cari cetitorii revistei „Curierul Misionar" sunt rugaţi să caute răspunsurile în Biblie şi să ni le trimeată.

13. Ce nelegiuiţi din Vechiul Testament doriau mijlocirea dreptilor?

14. Dar în Noul Testament?

15. Aminteşte câteva exemple de ospitalitate în Vechiul Testament.

16. Idem din Noul Testament.

17. Unde stă scris că un om n'a mâncat timp de 80 zile?

18. Cum s au numit cele două femei cu acelaş nume: una slujind unei familii, iar cealaltă unui popor intreg?

19. Cine a persistat să alunge pe binefăcătorul său, în loc să mulţumească pentru binele ce i l'a făcut?

20. In care carte din Noul Testament sunt amintiţi treisprezece patriarhi?

Răspunsurile

La întrebările din „Curierul Misionar" No. 9 şi 10.

1. Cu ocazia răpirii lui Ilie: 2 Regi 2, 16-18.

2. Samson: Judec. 16, 16; Iona: Iona 4, 9; şi Domnul Isus: Mat. 26, 38.

3. Despre un popor intreg de peltici se vorbeşte în Judec. 12, 5. 6.

4. Cu ocazia păcătuirii Mariei, sora lui Moisi: 4 Moisi 12, 14.

5. Izrailitul care a bătut 600 filisteni cu o frântură de plug se numià Şamgar: Judec. 3, 31.

6. Ieremia se compară pe sine cu o păsăre: Plângerile 3, 52.

7. Cele 3 pericole sociale sunt: Ingâmfarea; indestularea (belşug); şi lipsa de grijì (nepăsare): Ezech. 16, 49.

8. In Judec. 5, 10 se vorbeşte de călăreţi pe asini albi.

9. Mama lui Moisi se numià Iochebeta: 2 Moisi 6, 20.

10. Prin Ieremia (Plângerile 4, 3) Dumnezeu descrie pe oameni, ca fiind mai răi decât şacalii.

11. Ilie şi Elisei (2 Regi 2, 8. 14) au fost acei, cari afară de Moisi şi Iosua, au lovit

Succesul este imposibil unei stăruinţe formală.

apele, cari s'au despărţit şi au trecut pe uscat.
12. Ghedeon: Judec. 6, 25—28.

Au deslegat 12 întrebări: Enoch Stefanian şi Gheorghiţă Mihalache, *Bucureşti Labirint;* Sina Stroescu şi Siţa Stănescu, Margaretta Nicolescu, *Ploeşti.*

Au deslegat 10 întrebări: Ban Pavel, *Cermeiu - Arad,* Aurica Grassu şi Anicuţa Oacheşu, *Ciupercenii Vechi - Dolj;* Ion I. Drăguţ, *Murgaş - Dolj;* Ban şi Petraş, *Com. Sepreuş, Arad.*

Au deslegat 9 întrebări: N. G. Fetecău şi E. Dumitrescu, *Policiori-Buzău;* T. D. Gavrilescu, *Perişoru-Brăila;* I. Liga, *Măluşteni - Covurlui.*

Au deslegat 7 întrebări: S. G. Costea, *Târcov-Buzău;* Şt. Gogu, *Bălăneşti-Buzău;* Suciu Petrica, *Gara Ollaca - Arad.*

Au deslegat 6 întrebări: S. M. Urşanu, *Craiova.*

Au deslegat 5 întrebări: C. Tolici, *Timişoara;* C. Munteanu, *Nadeşa-Bacău;* Tincuţa Stănescu, *Piteşti;* V. Sibianu, *Buciumeni-Dâmboviţa;* Oprica Stoicea, *Turnu Măgurele;* Alex. Bogdan, *Ploeşti.*

Au deslegat 3 întrebări: A. C. I. Manicatide, *Bucureşti.*

Au deslegat 2 întrebări: Anastasia şi Elena Beşliu, *Punghia-Mehedinţi.*

Caut pentru la ţară o soră la bucătărie. Doritoarele se vor adresă prin scrisoare, specificând condiţiunile de angajare la adresa: Ioan Gh. Mosor, comerciant, Moroeni - Dâmboviţa.

* * *

Caut post ca magaziner, cassier sau administrator în vreo întreprindere comercială, fie chiar industrială. Posed limba germană şi puţin română. Etate 60 ani. Scriţi pe adresa Heinrich Girscht, Făgăraş. Str. Dorobanţilor, No. 21.

* * *

Sfătuim pe iubiţii fraţi şi surori din Uniunea Română să caute să-şi procure prin Cercurile Misionare respective cartea:

Imnuri Creştine.

Prevenim din vreme pe toţi iubiţii fraţi şi surori, pentru ca să nu fie nevoiţi să ofere la epuizarea ei sume mari pe lângă regretul ce-l vor simţi în inima lor.

Posedând cartea, cineva se poate familiariză cu notele, şi după un timp oarecare, le va puteă cunoaşte ca pe abecedarul şcolar. Grăbiţ-vă să vi le procuraţi!

Dela 8—10 Octombrie a avut loc adunarea anuală a Conferinţei Moldova în Focşani. Mâna protectoare a lui Dumnezeu a fost simţită dela început. Un spirit deosebit de devoţiune şi unire spre ajungerea unei ţinte înalte, hrănit de prezenţa şi a Bătrânului Pioner L. R. Conradi, a făcut ca cele câteva zile de vieţuire împreună a delegaţilor să se înscrie ca o adâncă amintire.

In Sabatul dela 9 Oct. a avut loc solemnitatea întăririi prin binecuvântare ca predicatori a fraţilor N. Alexe şi Şt. Ouatu. Conferinţa Moldova a primit afară de aceşti doi încă un predicator şi anume pe fratele P. Betea.

* * *

Campania de toamnă este în toiul ei. Primim veşti foarte frumoase din comunităţi, despre căldura cu care toţi iau parte la această lucrare. Din Norvegia ne vine vestea că însăş Majestatea Sa Regele Norvegiei, în semn de înaltă înţelegere a lucrării noastre misionare a dat reprezentaţilor lucrării noastre un autograf prin care încurajează comunitatea şi pe membrii noştri să continue această lucrare, însăş Majestatea Sa dând o sumă de 100 coroane norvegiene pentru Campania de Toamnă. E bine ca să urmăm tot mai mult în stăruinţa de a face ca această Campanie să se dovedească o binecuvântare pentru câmpurile misionare.

Necrolog.

Sora Floarea I. Ciobanu membră a Comunităţii Nadeşa, jud. Bacău, a adormit în Domnul pe ziua de 7 August a. c., în etate fiind de 45 ani.

Inhumarea a avut loc în cimitrul comunităţii A. Z. Ş., din localitate.

Sperăm să o putem vedeă la învierea drepţilor.

Bacău. **C. Munteanu**

* * *

Fr. Niculae Naghia membru al Comunităţii din Bran, în etate fiind de 60 ani, a adormit în Domnul pe ziua de 21 Sept. a. c. A fost un membru activ până în ultimul moment, închizând ochii cu speranţa învierii sale la venirea Mântuitorului său Isus Hristos.

Inhumarea s'a făcut în localitate şi la care a luat parte multă lume, rostindu-se cuvântări ocazionale.

Rămânem cu speranţa că-l vom vedeă la învierea cea dintâi a drepţilor.

Făgăraş. **Dobre Toma.**